

nt

naš tednik

LETO XXXIV. — Številka 4 28. januarja 1982 Cena 5.— šil. (7 din)
Poština plačana v gotovini Celovec P. b. b.
Erscheinungsort Klagenfurt Verlagspostamt 9020 Klagenfurt

Praznik vseh kristjanov na Koroškem

stran 5

Na Suhi po 30 letih spet kulturna prireditev

stran 4

Ob 90-letnici Antona Gabriela

stran 6

Dolgo je molčal Wagner, ko bi moral zavzeti stališče k sklepu žitrajškega občinskega odbora. Pred kratkim pa je v neki radijski oddaji le zavzel stališče: opozarja Kukovico, „da bi moral pavočasno naznaniti svoje namene občinskemu svetu,

stični odborniki skupno z Wagnerjem nočejo upoštevati raznih ustavnih zakonov ter mednarodnih pogodb, tako npr. člena 7 ADP.

Zanimivo je priporočilo deželnega glavarja, da „naj bi v občini

Wagner predlaga „kompromis“

da bi ta sklepal o dvojezičnih označbah“. Nedolžno obnašanje deželnega glavarja, ko sam najbolje ve, da večina žitrajških občinskih odbornikov odklanja dvojezičnost, sicer ne bi sprožili te gonje. Wagner očita Kukovici, da ne upošteva pravnih norm. Svojevrsna ugotovitev, če pomislimo, da ravno sociali-

ni žitara vas o tem problemu resno razpravljali in se potrudili najti kompromis“. Kakšnega točno? Si predstavlja „kompromis“ tako kot so ga predlagali na ominozni občinski seji večinske stranke ter — NT je že poročal — glasilo koroških socialistov v rubriki pisma bralcev?

UVODNIK

Izredno slovesnost, ki jo doživimo le redko in ki je združila vse koroške katoličane, pa tudi pripadnike drugih Cerkev, je praznovala v nedeljo, 24. januarja 1982, krška škofija. V celovski stolnici, ki je bila tokrat dosti premajhna, da bi mogla sprejeti vse, ki so se hoteli udeležiti te svečanosti, je bil posvečen v škofa dr. Egon Kapellari, novoimenovani krški škof. Navzoča je bila vsa cerkvena in politična prominenca. Na čelu cerkvenih dostojanstvenikov se je udeležil posvečenja sam kardinal König. Poleg njega še štirje drugi nadškofje in 16 škofov iz Avstrije, Italije in sosednje Slovenije. Politične oblasti so bile prav tako odlično zastopane, kajti poleg deželnih glavarjev Koroške in Štajerske, Leopolda Wagnerja in dr. Josefa Krainerja, smo videli v stolnici celo vrsto osebnosti iz javnega in političnega življenja.

Obred sam je bil zelo pomenljiv ter vsebinsko bogat in globok. Od 9-kratnega odgovora „Pripravljen sem“ na vprašanje metropolita dr. Karla Berga iz Salzburga, preko ponižnega ležanja na tleh med litanijami vseh svetnikov, polaganja rok, predaje evangeljske knjige, pa tja do izročitve mitre, škofovske palice in prstana je bilo vse ganljivo. Vsebinsko bogat je bil nagovor novega škofa dr. Kapellarija, ki je govoril o zgodovinski pomembnih tleh

Ob posvečenju novega škofa

Koroške v osrčju Evrope, kjer so se skozi stoletja srečavali različni narodi, ki so oblikovali obličje te dežele pa tudi dali neizbrisni pečat duši človeka, ki je živel v njej. Posebno se je zahvalil tistim kristjanom in ljudem dobre volje, ki so se trudili in se še trudijo za dobro sožitje obeh narodov na Koroškem. V slovenščini je povedal sledeče: „Dejstvo, da v krški škofiji stoletja žive Nemci in Slovenci, je za nas dokaz mnogovrstnosti stvarstva in živa zgodovinska danost, zato hvaležno prevzamemo kot kristjani na Koroškem nalogo, da oba ta naroda vodimo k boljšemu vzajemnemu razumevanju in s tem dejansko prispevamo k sožitju v duhu krščanske bratske ljubezni. Opaziti je bilo, da je bil zelo neroven, kar se je poznalo posebno pri njegovi slovenščini, ki je bila precej trda.

Kot že v zadnjih letih je imela torej tudi cerkvena slovesnost pečat dvojezičnosti. Bili so vmes slovenski elementi, pel je tudi cerkveni zbor iz Sel, pogrešali pa smo kako slovensko ljudsko pesem in zdí se mi, da je bil latinski očenaš le diplomatska finta, da ni bilo treba moliti slovenskega. Ugotoviti je treba, da je dvojezičnost na cerkvenem področju v zadnjih letih res postala samo ob sebi umevna. Česar bi si pred 20-imi leti ne mogli predstavljati — da bi namreč sredi Celovca v stolnici bilo kaj slovenskega — kar za politično področje je v glavnem še danes velja — je hvala Bogu po sinodi postalo uresničljivo.

Po posvečenju je bil v koncertni dvorani doma glasbe v Celovcu velik sprejem za zastopnike javnih oblasti, duhovnike in laične sodelavce v raznih gremijih in za politično prominenco. V imenu slovenskih katoličanov je škofa pozdravil dr. Valentin Inzko, z zgodov-

Učitelj, duhovnik in narodopisec Pavle Zablatnik prejel

Tischlerjevo nagrado

Nevarnost je velika, da pozabimo zaslužne ljudi. Tako na primer na prvega in častnega predsednika NSKS, dr. Tischlerja. Zato je Krščanska kulturna zveza sklenila, podariti vsako leto zaslužnemu kulturnemu ustvarjalcu Tischlerjevo nagrado.

Letošnjo — tretjo — je prejel povsod znani in priljubljeni učitelj, duhovnik in narodopisec dvor. svétnik dr. Pavle Zablatnik. Kot je poudaril predsednik KKZ Lovro Kaselj, izbira tokrat ni bila težka. Za svoje zasluge je slavljenec, ki bo kmalu praznoval svoj 70-letni življenjski jubilej, prejel že precej čestitk in priznanj. „Mi smo si rekli“, tako predsednik KKZ, „zdaj smo mi na vrsti, da Ti izrečemo na skromen način priznanje in zahvalo za vse Tvoje obširno delo in zasluge na narodnokulturnem področju.“

Vrsta častnih gostov, znancev in prijateljev slavljence, lepo število bilčovskih občanov-domačinov ter nekateri profesorji na Slovenski gimnaziji so se udeležili podelitve 3. Tischlerjeve nagrade, ki je bila zadnji petek v prostorih Mohorjeve družbe v Celovcu. Prav prisrčno je predsednik KKZ pozdravil Tischlerjevo družino. Nadalje še med drugim celovskega župana Guggenbergerja, škofijskega kanclerja dr. Krištofa, predsednika NSKS dr.

vinško zelo starim pozdravom „Bog Vas primi“. Izrazil je željo, da bi nadaljeval pot njegovega predhodnika dr. Köstnerja, pot miru, sprave in zblizovanja obeh narodov — ter pomagal slovenski narodni skupnosti ohraniti versko in narodno identiteto.

V isto tematiko je usmeril svoj govor tudi ljubljanski nadškof dr. Lojze Šuštar, ki je poudaril dobre medsebojne odnose med sosednimi škofijami in prosil škofo, da naj bi bil škof vseh Korošcev in skušal nadaljevati pot pokojnega škofa Köstnerja.

Stavlja se nam vprašanje, kaj si pričakujemo od novega škofa. Njegove prve izjave in prav tako njegovi prvi nastopi pričajo o tem, da je pripravljen biti škof vseh škofljanov. Pričakujemo si od njega veliko sensibiliteti in razumevanja za probleme slovenske narodne skupnosti, dati pa mu moramo najprej vsaj leto dni časa, da se bo znašel v škofiji, ki je zanj popolnoma novo okolje. Staro jezuitsko načelo: „Primo anno oculus“ — „prvo leto se moramo ogledati“ naj velja tudi v tem oziru. Pustimo ga, da si bo v prvem letu mirno ogledal našo škofijo, naša naloga pa je, da ga bomo dobro informirali in da mu bomo pomagali v pravi luči spoznati probleme škofije po principu „audiat etiam altera pars“ in jih skupno z njim reševati.

Mag. Ivan Olip

Grilca, bilčovskega župana Ogrisa, ravnatelja Slovenske gimnazije prof. Vospornika, konzula Naberžnika ter zastopnika kulturnega oddelka Deželne vlade dr. Apovnika. Po kulturnem sporedu, ki ga je oblikoval moški zbor SPD „Bilka“ iz Bilčovsa pod vodstvom Jožka Boštjančiča, pa se je pridružil še novi krški škof dr. Kapellari in čestital slavljencu.

Dvor. svet. dr. P. Zablatnik je v svojem govoru poudaril, da je kot bivši predsednik s KKZ še naprej tesno povezan. Zahvalil pa se je tudi svojim domačinom iz Bilčovsa, da so se udeležili te prireditve in v imenu katerih je čestital slavljencu predsednik „Bilke“ Gašper Ogris-Martič.

Pričakovali smo dr. Nika Kureta, ki je napisal laudatio, pa zaradi bolezni ni mogel priti. Laudatio je prebral dr. Janko Zerzer in jo objavljamo na strani 3.

Predsednik KKZ Lovro Kaselj ter podpredsednik dr. Janko Zerzer podelita dvornemu svétniku dr. Pavletu Zablatniku 3. Tischlerjevo nagrado.

Vaščani Strugarij, Slovenjega Plajberka in Podna naj bi po nameri Koroške poštne direkcije v prihodnje bili prikrajšani za dostavljanje pošte k hišam. Kot so zvedeli, namerava poštna direkcija ukiniti itak že pomanjkljivo dostavljanje in ga nadomestiti s poštnimi omaricami, ki bi stale nekje daleč od posameznih hiš in kmetij in bi jih

tež dostavljanja pošte v naših vaseh ukiniti in jo zamenjati s postavitvijo poštnih omaric. Kot prizadeti, ki smo kot prebivalci gorskega področja že po naravi prikrajšani, z vso odločnostjo protestiramo proti zgoraj omenjenim načrtom pošte in zahtevamo, da Koroška poštna direkcija končno uvede tudi pri nas dnevno raznašanje pošte in nas

ovir, kajti te omarice imajo isto „vrednost“ kot osebno dostavljanje.

Prizadeti vaščani pa se borijo prav proti postavljanju poštnih omaric in za dnevno osebno dostavljanje pošte.

Kot vse kaže, je bil protest vaščanov več kot potreben. Poštna direkcija bo sedaj morala

Podpisna akcija VS Borovlje

kljub temu polnili po istem časovnem ritmu — samo trikrat na teden bi poštni nastavljenec pripeljal pošto, jo razporedil v omarice in prizadeti bi sedaj morali vzeti pot pod noge in iti po pošto, ki jo kje drugje, v ravnini in v trgih ter mestih prinese pismonoša v hišo.

Volilna skupnost Borovlje je takoj ponudila prizadetim vaščanom svojo pomoč in v najkrajšem času je 166 prizadetih podpisalo protestno pismo na Koroško poštno direkcijo, ki sta ga dobila tudi deželni glavar in boroveljski župan.

V tem pismu piše: „Podpisani vaščani vasi Strugarje, Slovenji Plajberk in Podn v občini Borovlje, pošta 9163 Podgora, smo zvedeli, da namerava Koroška poštna direkcija sedanjo uredi-

s tem enkopravno obravnava z mestnim prebivalstvom“.

Vaščani nočejo drugega, kot iste ugodnosti in pravice, ki jih dejansko uživajo ostali deželani in državljani.

Kot smo zvedeli od Koroške poštne direkcije, v tej zadevi še ni padla dokončna rešitev. Zglejda pa, da pri vsej dobri volji ne bo dnevno vsem gospodinjtvom dostaviti pošte.

Kajti če se to zgodi v Strugarjah, Slovenjem Plajberku in Podnu, potem se mora to izpejlati tudi v Brodeh, kjer do sedaj tudi samo trikrat tedensko dobivajo pošto. In prav reakcije Brojanov se kot zglejda boji poštna direkcija.

Za postavitve poštnih omaric po mnenju direkcije ni nobenih

govoriti z zastopstvom prizadetih vaščanov, posebej z občinskim odbornikom Volilne skupnosti, Feliksom Wieserjem starejšim. Po mnenju direkcije to pismo ni protest, ampak samo izpoved neke želje. Poštna direkcija kljub vsem olepševalnim izjavam „to ni protest“, „izpoved neke želje“ ne more mimo 166 podpisov in mimo enotnosti. Vsi prizadeti pričakujejo od pošte neko skupno rešitev, ne pa odločanje mimo njih. Take samopašne in samovoljne odločitve pa kot zglejda tudi Koroška poštna direkcija noče. Kajti preden bo nekaj odločeno, tako smo zvedeli od direkcije, bodo razgovori med njo in prizadetimi. Vprašanje je, ali bi do teh razgovorov sploh prišlo, če vaščani ne bi protestirali.

Dr. Niko Kuret ob podelitvi 3. Tischlerjeve nagrade dr. P. Zablatniku:

Njegovo ime bo zapisano z zlatimi črkami

Med slovenskimi kulturnimi in znanstvenimi delavci na Koroškem zavzema naš slavljeneč, dvorni svetnik dr. Pavle Zablatnik, gimnazijski ravnatelj v pokoju in visokošolski profesor, gotovo najvidnejše mesto.

Njegovo ime je tesno povezano s slovenskim srednjim šolstvom, s slovenskim ljudskoprosvetnim delom in s slovenskimi znanstvenimi prizadevanji na Koroškem. Povsod izstopa kot vidna, markantna osebnost.

Rodil se je 4. decembra 1912 v Bilnjovsu, ljudsko šolo je obiskoval v Bilčovsu, humanistično gimnazijo pa v Celovcu, kjer je maturiral l. 1933. Odločil se je za duhovniški poklic in je študiral bogoslovje v Celovcu in v Št. Juriju ob jezeru. Med študijem je prejel l. 1938 mašniško posvečenje in je takoj po primiciji odšel v dušno pastirstvo. Postal je župnijski upravitelj pri Sv. Lenartu pri Sedmih studencih, nato pa namestnik v Kotmari vasi. Kot provizor v Šmarjeti pri Velikovcu je preстал vojno viхро. Po bolezni pa se je odločil za nadaljevanje študija. Zaprošil je za študijski dopust in se vpisal na filozofsko fakulteto univerze v Gradcu. Za predmet študija si je izbral psihologijo, klasično filologijo in slavistiko. Junija l. 1951 je opravil profesorski izpit iz slovenščine in grščine kot glavnih predmetov, julija pa promoviral pri rajnem profesorju Matlu z disertacijo, katere predmet je značilno izbral iz narodopisa: „Die geistige Volkskultur der Kärntner Slowenen“. Slavljeneč je že s tem napisal temeljno in temeljito delo o ljudski kulturi koroških Slovencev in velika škoda je, da nikoli ni moglo iziti v tisku. V Inštitutu za slovensko narodopisje in Slovenski akademiji znanosti in umetnosti v Ljubljani vedno znova s pridom črpamo iz kopije posameznih poglavij, ki smo si jih dali napraviti. Z njimi se nam slavljeneč vedno znova pokaže kot odličan poznavalec duhovne kulture koroških Slovencev. Povsem naravno je bilo, da smo se sodelavci Inštituta, nam na čelu rajni upravnik Inštituta, akademik dr. Ivan Grafenauer, sam koroški rojak, želeli s slavljencem osebno seznaniti. To se je kmalu zgodilo in ostajajo nam nepozabni spomini na naša pogosta srečanja in skupne terenske poti.

Medtem se je slavljeneč vrnil v dušno pastirstvo. Pastiroval je po raznih krajih, nazadnje kot provizor v Otmanjah. L. 1972 ga je bolezen prisilila, da je moral dati dušnemu pastirstvu slovo. To je bilo slovo samo enemu delovcu, modernemu šolsko poslopje. To je bilo veliko zadoščenje za našega slavljenceca. Nam vsem pa je bilo v zadoščenje, da je njegovo požrtvovalno delo dobilo priznanje tudi na višjih mestih. Oktobra l. 1974 je dobil naziv dvornega svetnika. Vsi Slovenci smo bili zanj srečni, veseli in ponosni, ko smo videli, kako je gimnazija za Slovence napredovala, kako je naraščala tako po številu dijakov kakor po številu profesorjev. Še danes ne moremo prav preceniti vloge, ki jo ima Slovenska gimnazija za slovensko narodno stvar na Koroškem. Naš slavljeneč ji je pomagal polagati temelje, duhovne in materialne, in si tako nabral neverljivi zaslug.

Leta pa tečejo in tako je naš slavljeneč učakal zasluženi službeni pokoj. Pokoja naš slavljeneč seveda ne pozna. Njegov uradni „Ruhestand“ je bil

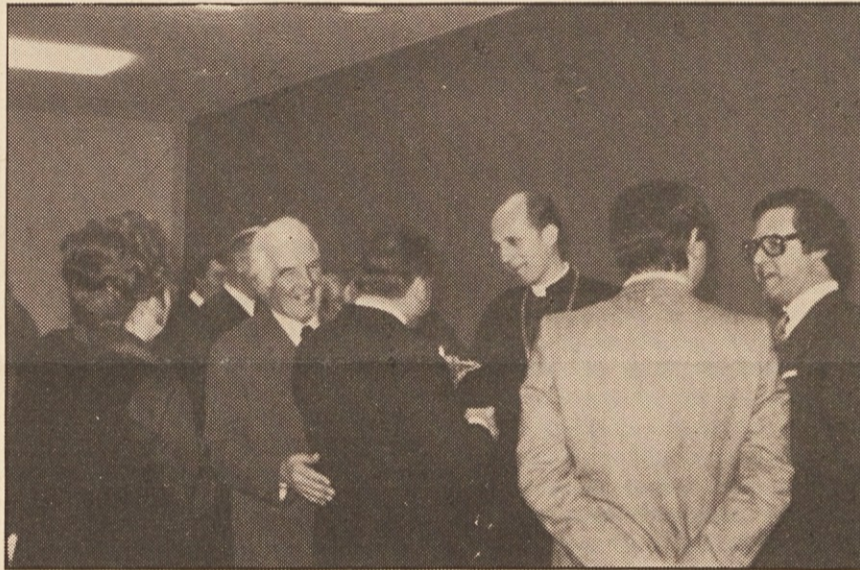
Laudatio je ob podelitvi 3. Tischlerjeve nagrade dr. P. Zablatniku napisal dr. Niko Kuret, tržaški rojak, ustanovitelj sekcije za ljudske šege in igre na Inštitutu za slovensko narodopisje pri Slovenski akademiji znanosti in umetnosti, avtor številnih narodopisnih knjig. Sam se slavnostne prireditve ni mogel udeležiti; laudatio, ki jo objavljamo v celoti, je prebral podpredsednik KKZ dr. Janko Zerzer.

vo, modernemu šolsko poslopje. To je bilo veliko zadoščenje za našega slavljenceca. Nam vsem pa je bilo v zadoščenje, da je njegovo požrtvovalno delo dobilo priznanje tudi na višjih mestih. Oktobra l. 1974 je dobil naziv dvornega svetnika. Vsi Slovenci smo bili zanj srečni, veseli in ponosni, ko smo videli, kako je gimnazija za Slovence napredovala, kako je naraščala tako po številu dijakov kakor po številu profesorjev. Še danes ne moremo prav preceniti vloge, ki jo ima Slovenska gimnazija za slovensko narodno stvar na Koroškem. Naš slavljeneč ji je pomagal polagati temelje, duhovne in materialne, in si tako nabral neverljivi zaslug.

Leta pa tečejo in tako je naš slavljeneč učakal zasluženi službeni pokoj. Pokoja naš slavljeneč seveda ne pozna. Njegov uradni „Ruhestand“ je bil

slejkoprej „Unruhestand“. Že od zimskega semestra študijskega leta 1973—74 namreč predava na slavističnem oddelku celovške visoke šole slovensko narodopisje. Vrnil se je torej tja, kjer je bil začel in čemur se je zdaj lahko posvečal brez drugih obveznosti. V luči primerjalne etnologije obravnava v predavanjih in vajah duhovno, socialno in materialno ljudsko kulturo Slovencev. Vmes vpleta predavanja iz obče etnologije. Poleg tega je prevzel še predavanja iz književnosti, v katerih obravnava predvsem koroški delež v slovenskem slovstvu.

Ves čas svojega življenja se je naš slavljeneč ravnal po Gregorčičevem geslu: Ne samo, kar veleva mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan. Prosti čas, kolikor mu ga je puščala šola, je naš slavljeneč že od l. 1957 žrtvoval

Čeprav se je sprva opravičil, je škof Kapellari kljub temu prišel v Mohorjevo, da bi čestital slavljencu in se kratko predstavil ostalim gostom te prireditve.

Bivši ravnatelj dr. Zablatnik s svojim naslednikom dr. Vospernikom ter z županom Guggenbergerjem.

ljudskoprosvetnemu delu. Vodil je do l. 1968 Krščansko kulturno zvezo, ki ji je pripomogel do splošnega priznanja in ugleda. Od l. 1959 je vodil tudi Slovensko kulturno društvo v Celovcu. Našel je čas za vrsto poljudnoznanstvenih predavanj v celovškem radiu o narodopisnih, kulturnozgodovinskih in literarnih predmetih, v spominu so nam njegove izvrstne reportaže z ozemlja pri Zili, iz Roža, iz Podjune, z Gur.

Bistven delež k slavljencemvemu tako razvejanemu delovanju pa prispeva njegovo publicistično in znanstveno delo. Skoraj nepregledna je vrsta nje-

govih člankov o ljudskem življenju Slovenske Koroške. Ni ga skoraj večjega praznika, ni ga važnejšega opravila, ki bi ga naš slavljeneč ne bil opisal v Kolarjevih Mohorjeve družbe in v revialnem tisku. S tem je slavljeneč opravil delo neprecenljive vrednosti. Med rojaki je vzbujal zanimanje za stvari, ki so tipično naše, slovenske, in tako dvigal njihovo samozavest. Posebno pozornost zasluži njegov cikel „Od zibelke do groba“ — vere, šege in navade ob otroški zibelki — Ženitovanjski običaji na Koroškem — pa Verovanja in običaji ob smrti. Poleg teh poljudnoznanstvenih prispevkov so dragocene njegove tehtne razprave, ki jih odlikuje jasen slog in so izhajala v raznih zbornikih na Koroškem in v Jugoslaviji. Tudi nemško govorečim rojakom je s svojimi članki v nemščini skušal olajšati razumevanje problemov koroškega slovenstva. Posebno skrb in ljubezen posveča našemu Andreju Šusterju-Drabosnjaku, tako da upravičeno pričakujemo slavljencevo dokončno besedo o njem. To se pravi, da verujemo v nadaljnjo stvarjalno moč našega slavljenceca, skorajšnjega sedemdesetletnika.

Naj končam. V zadoščenje je nam in njemu, da je smel in da sme z božjo pomočjo prispevati k potrditvi narodne identitete slovenske skupnosti na Koroškem. V to je usmerjeno njegovo delo, hvala mu zanj v imenu vseh Slovencev to- in onstran meje! Kakor imena Antona Janežiča, Andreja Einspielerja, Joška Tischlerja in drugih bo tudi slavljencevo ime z zlatimi črkami zapisano v zgodovini Slovenske Koroške in Matere Slovenije.

Dipl. trg. Joza Habernik:

GOSPODARSKA ANALIZA

Vsi so prišli do spoznanja (tudi socialistična stranka, ki usmerja avstrijsko gospodarsko politiko), da je gospodarska situacija dokaj zapletena. Nenavadno visoko število brezposelnih v Avstriji in posebej na Koroškem dela preglavice kanclerju in tudi delželnemu glavarju, akoravno v primerjavi z drugimi državami ne odrežemo slabo, kar pa seveda ne velja za Koroško.

Zimska sezona ne poteka dobro, ja skorajda katastrofalno, ker imamo na smučiščih premalo snega. V nekaterih hotelih in pri nekaterih žičnicah bodo utrpeli močan upad prometa. Tudi jugoslovanskih smučarjev je letos zelo malo pri nas. To se prav posebej pozna v trgovinah, kjer bo promet močno nazadoval.

In kaj se dogaja pri večjih podjetjih na južnem Koroškem? V glavnem vsi čakajo, kako bo, in nobeno noče dati samo po sebi kake posebne iniciative. Zaradi finančne suše je moralo podjetje Leitgeb v Sinči vasi prodati Elizabetinkam v Celovcu veliko gozdno posestvo v Železni Kapli. Firma Filterwerk v Šmihelu pa je

zgbila v letu 1980 kakih 30 sodelavcev preko naravne fluktuacije, misli pa letos zaposliti spet nove sodelavce. Firma Solida v Žitari vasi je konec leta 1980 tudi odpustila nekaj šivilj in kakor se sliši, misli ta firma še naprej zmanjšati število sodelavcev, tako da bi dosegla tisto število, ki ga je imela, preden je izvedla zadnje velike investicije. Firma Topsport je dosegla vrhno mero možnega zaposlovanja, zaposlu-

proti novemu direktorju rebrške tovarne celuloze, Feliksu Wieserju. Ob tej izjavi res ne vemo, kakšne, interese hoče ta „časopis“ zastopati. Če pride kak domačin na vodilno mesto, pa gredo sem in protestirajo. Poglejmo samo malo naokrog v druge tovarne na južnem Koroškem, kjer večina kapitala ali deležev pride iz tujine. Tako nimajo ne Solida, ne Wild v Velikovcu in tudi ne druge firme, razen redkih izjem, domačega vodstva. Zato je treba dodelitev odgovornih mest Koroščem-domačinom le pozdraviti in ne protestirati.

Vprašanje, ali bo zidava novega konferenčnega centra na Dunaju res prinesla ali zagotovila

zgradb za upravo, ki gospodarstvu ničesar ne prinesejo in je dovoljeno vlaganje samo v gospodarske panoge, ki nekaj ustvarjajo in seveda tudi povečujejo izvoz. V Zapadni Nemčiji so nastavljenecem v državni upravi, akoravno vladajo tam socialni demokrati, s prvim januarjem 1982 celo skrajšali plače za 1%.

Ob koncu pa se še nekoliko ustavimo pri besedi „napreden“ ali „naprednost“, ki jo tudi pri nas v zadnjem času dostikrat štrapačirajo. Napreden je po mojem nekdo, ki vse ureja po najnovejših spoznanjih, to se pravi, da je vsemu malo spredaj. Tako je na primer napreden kmet nekdo, ki ima svojo kmetijo najboljše urejeno. Pri nas pa je včasih tako, da nekoga imenujejo „naprednega“ kmeta, doma pa ima „strgano bajto“ in nesodobno urejen hlev. Ali: včasih imajo za „naprednega“ delavca nekoga, ki je v resnici predan alkoholu, ne zna ravnati z denarjem ali pa je len. Nekateri mislijo, da so napredni, pa mislijo le ozko nacionalno ali pa od Pliberka od Globasnice. Napredna miselnost v gospodarstvu mora pomeniti nova tehnologija, nove delovne metode, boljše delovno mesto in dobri gospodarski rezultati. Zato je tudi tu treba pojme nekoliko razčistiti, tako da nam bo še nekdo kaj verjel.

Dober začetek v letu 1982?

je namreč 80 sodelavcev, in bo v tem letu nadomeščala samo tista delovna mesta, ki jih bo zgubila preko naravne fluktuacije.

Manjše žage pozimi pri nas stojijo in se pripravljajo na zagon spomladi.

Ustavimo se še nekoliko ob zadnji izjavi v „Klicu domovine“

5000 delovnih mest, je dvorezen meč. Ne vem, ali zidava upravnih zgradb kaj prinese. V časih kot teh bi se po mojem morali v gospodarstvu v večji meri pospeševati produktivni projekti, ki bi potem kaj ustvarjali. Upravne zgradbe pa so mrtve. Tako je na primer v Jugoslaviji nekako prepovedana zidava

Predsednik „Bilke“ Gašper Ogris-Martič čestita slavljencu.

krogu. Saj je slavljeneč ves ta čas, od l. 1951, svoje znanje razdajal tudi šolski mladini v Celovcu. Bil je profesor na Zvezni gimnaziji v Celovcu, ko pa je Slovenska Koroška dobila svojo Slovensko gimnazijo, je bil od l. 1957 dalje profesor na tej gimnaziji. Kot odličan pedagog pa ni samo poučeval, prirejal je tudi nujno potrebne učbenike, s čimer je bistveno prispeval k izgradnji slovenskega srednjega šolstva na Koroškem. Po upokojitvi nam nepozabnega ravnatelja dr. Joška Tischlerja l. 1968, pa je postal njegov naslednik. Kot ravnatelj naš slavljeneč ni samo vodil pedagoškega dela. Na moč si je prizadeval, da bi njegova gimnazija dobila lastno stavbo. Njegov trud je bil kronan z uspehom. L. 1975 so se mogli dijaki in profesorji preseliti v svoje no-

Naš tednik obiskal Antona Gabriela ob njegovi 90-letnici:

Hotel bi, da pesmi moje...

Kot vse kaže, je prav okolica Št. Jakoba v Rožu neke vrste slovenski Parnas. Nekoč so bukovniki kovali svoje verze, Tonči Nagele piše note in daje pesmim glasbeno obleko, v Lešah pa nad 90-letni Strdenov oče, Anton Gabriel, pesnikuje in piše pesmi.

Rodil se je 1892 še za časa monarhije in kot mlad fant je moral leta 1914, ko je monarhija napovedala Srbiji vojno, na fronto. Tja v daljno Galicijo, „tam, kjer gore so Karpati“ ga je peljala „cesarjeva volja“, da je branil „njega in domovino“. Prebrodil je te kraje in polagoma si je našel hude bolezni. Tifus, pljučnica, na koncu pa še hude ozeblin. „Saj smo ležali kar pod vozovi in ta odeja pač bolj slabo greje,“ ve povedati mož.

Tedaj je bliže spoznal češko, poljsko in slovaško literaturo in še danes zna kup pesmi na pamet.

Po razsulu monarhije se je tudi on vključil v politično in prosvetno življenje v občini in koroških Slovencev. Št. Jakob je bil tedaj slovenska metropola Roža in morda so prav zaradi tega postavili v Št. Jakobu tisti „abverkemfovski spomenik“. Spomini Šentjakočanov na plebiscit in še posebno na volksver so manj heroični in junaški, kot pa danes to nekateri trdijo. Stari Strden ve povedati, da je volksver odnesla vse, kar ni bilo pribito ali primrzjeno.

Leta 1928 se je oženil z Marijo Sticker iz Št. Petra. Sedaj že nad 50 let gospodarita in živita pri Strdeni. Ko so leta 1942 izseljevali nacisti koroške Slovence, Strdenovim ni bilo treba v pregnanstvo; kolikor je bilo mogoče so prevzeli skrb za preostale svojce. Podprli pa so Strdenovi partizane, ki so prišli v vas po to in drugo ter po informacije. Zato je spomin na februarke dni leta 1945, ki so domači izdajalci in nemška soldateska skupno pobili partizane v bunkerju

pod Arihovo pečjo, še posebej čist. Tako se še spominjajo, kako so pobite žrtve nage razstavili kot trofejo pri cesti v Št. Petru.

Kdaj je začel pesnikovati, ne ve več povedati, ker to, tako Strdenov oče, pride samo od sebe, pa žilica še do danes ni usahnila in zapisuje v svojo beležko pesem za pesmico. Pred leti je nesel veliko svojih pesmi nekemu strokovnjaku v Ljubljano, ki mu je obljubil, da mu jih bo tudi vrnil. A do danes tako o

pesmih in o strokovnjaku ni bilo ne duha ne sluha. Zato je po spominu vse pesmi ponovno zapisal. Objavljal je v raznih listih in revijah, sodeluje tudi pri „mladju“.

Kljub visoki starosti in da je malo nagluščen, se živo zanima za vse, kar se dogaja. Že pred leti je predal gospodarstvo v roke svojega sina, ene stvari pa si ni pustil „vzeti“: vsak dan nacepi smolake za zanetiti. Iz njegove pesniške beležke smo vzeli dve pesmi:

Slavljenec Anton Gabriel z ženo Marijo.

OBJAVA

Po odloku Deželnega šolskega sveta je na dvojezični Strokovni šoli za ženske poklice v Šentpetru pri Šentjakobu v Rožu

vpisovanje v

1. razred 3-letne STROKOVNE ŠOLE ZA ŽENSKÉ POKLICE in v 1-letno GOSPODINJSKO ŠOLO

od 8. do 28. februarja 1982.

Formularje za vpis lahko dobite že sedaj v šolski pisarni. Izpolnjene tiskovine je treba na šoli oddati najkasneje do 28. februarja 1982. Priložiti morate polletno šolsko obvestilo v originalu ali od šolskega ravnatelja potrjen prepis.

Prijave so možne osebno v šolski pisarni ali po telefonu številka 0 42 53/343.

Pogoj za sprejem v oba tipa šole je uspešno opravljena 8. šolska stopnja in delno znanje slovenščine.

Za sprejem v 3-letno strokovno šolo pa je poleg tega še potreben pozitivno opravljen pedagoško-psihološki test, ki bo 9. julija 1982 na šoli. Za obisk 1-letne gospodinjske šole ta test ni potreben.

Gorski dolinci

*Ljubo tam v gori vir šumlja
kjer smreka z bori šepeta
kjer se samotna ptičica
s prešernimi valmi igra*

*Prijazna ti dolinica
ti cilj si moj'ga romanja
ko srce trudno je sveta
le ti si moja še želja*

*V domovje tvoje ljubi vir
ne najde pota srd, prepri
iskal sem, našel — ga nikir
pri teb' stanuje sveti mir*

*In neukrotljivo to željo
goji srce nespametno
da bliže vira pod goro
bi truplo mi počivalo*

*Pozdravljena koroška domovina
ki vedno mila si mi draga bila
v tujino gnala usoda me nemila
po tebi zdaj koprnim, Rožna dolina*

*Iz dalje gledam tvoje že vrhove
prijazno dvigajo snežene glave
pošiljajo od svojecev mi pozdrave
in v prsih vzbujajo mi upe nove*

*Močnejše vedno meni srce bije
in prepočasi vedno vlak hiti
objeti vas, rojaki, duša hrepeni*

*Se odpočiti v krilu domačije
kjer še slovenska pesem se glasi
kjer čvrsto še slovenski duh živi*

tekst in foto: Franc Wakounig

SPD „Zarja“ v Železni Kapli:

10 let folklornega delovanja

Slovensko prosvetno društvo „Zarja“ v Železni Kapli šteje brez dvoma med najbolj delavna in razvejana društva naših krajev. Poleg zborovskega in odrskega delovanja so pred desetimi leti v okviru društva pozdravili kapelški prosvetarji novega člana — folklorno skupino.

V soboto, 16. januarja, je kapelška folklor v farni dvorani proslavila prvo desetletje. Posebej pa je ta desetletnica bila namenjena gonilni sili in duši folklornega delovanja, Lenčki Kuharjevi, ki je še posebej za ta večer pripravila venček starih osetnih običajev kapelških gorjancev.

Predsednik društva Miha Travnik je vsem navzočim izročil prisrčne pozdrave, Franci Sadošek pa je povezal posamezne točke v harmonično enoto.

Tam, kjer je imela svoj prvi nastop, je folklor praznovala svojo desetletnico — v farni dvorani, ki je bila polna. Kot takrat so tudi tokrat pripravili kmečko oset.

Kdor je menil, da bodo mladino že nehale srbeti pete in jo bo minilo veselje za ples, se je — hvala Bogu — oštel. Do sedaj je nad nekaj desetletin plesalk in plesalcev rajalo pri folklornih skupinah, ki jih imajo Kapelčani kar tri. Da začnemo pri najmlajših, to je pionirska folklorna skupina, nastala leta 1974. Vodi jo Urška Paul in povsod, kjer nastopi, si takoj osvoji srca vseh. Tako je obvezen gost pri raznih materinskih proslavah in otroških prireditvah, nastopila pa je že širom Koroške in Slovenije.

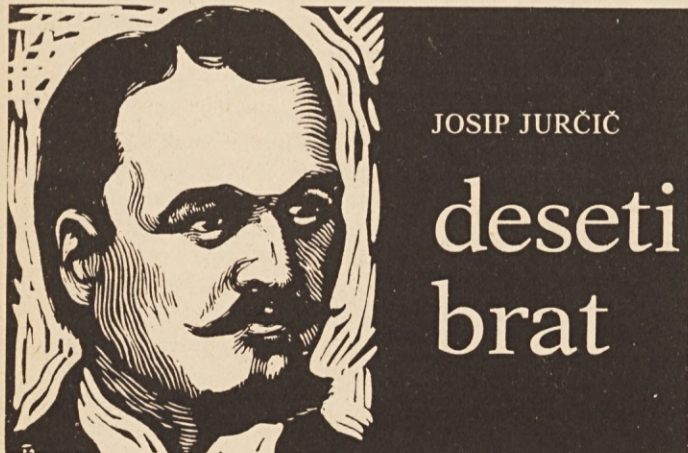
Ko prerastejo pionirsko folkloro, pridejo plesalci v mladinsko folklorno skupino, ki jo vodi Traudi Uršič. Skupina pleše posebno koroške plese, tu pa je poudarek na zilskih plesih in zato so si plesalci napravili zilske noše. Traudi Uršič je sama plesalka začetnih dni. Skupina je dosedaj več kot 80-krat razvedrila gledalce in poslušalce in to na Koroškem, v Sloveniji, na Hrvaškem in v Srbiji.

Najstarejša in tudi najuspešnejša vseh treh skupin je ustanovna folklorna skupina, ki jo vodi Franci Sadošek. Nad 180 uspešnih nastopov širom Evrope pričča o prednosti vsakega posameznega člana in o ljubezni do materine besede ter vsega našega izročila.

Plesalci so zaposleni v različnih poklicih in poleg tega delujejo v raznih sekcijah društva in tako prav v prosvetno delo vložijo večino svojega prostega časa.

Odrasla folklorna skupina je do sedaj obredla „pol Evrope“, od Francije preko Italije in Švice tja v Innsbruck in Pettenbach v Zgornji Avstriji je ponesla ime društva. Sodelovala je in nastopa skoraj na vseh znanih narodnih in mednarodnih folklornih prireditvah.

Seme, ki ga je pred desetimi leti vsadila kraju, kjer skale rastejo skoraj do neba, v Železni Kapli Leni Kuhar, je obrodilo obilen sad. Mladina, ki je prišla za delo, ve, da folklorno delo ni samo špas, ampak uspešna vzgoja in narodno-politično utrjevanje slovenske zavesti.

29.

TRINAJSTO POGLAVJE

Pripovedovalec večje povesti bi se dal primerjati ameriškemu volovskemu vozniku, ki ima več voz zapreženih. Če poganja živino v prvem vozu, zastaja mu ona v zadnjem, in če se povrne k poslednjemu, zaide spredaj rogata neubogljivost iz tira, tako da se revež sem ter tja tekaje ves upeha in mu še ne gre vse po volji. Tako tudi pripovedovalcu zastane marsikak prizor, ki bi utegnil vsaj za tistega zanimiv biti, ki se je po izreji ali po lastnih načelih navzel lepe

čednosti, ki ji v navadnem življenju pravijo natančnost. Vemo sicer, da se s to krepostjo posebno baha mogočen sosed nas Slovencev, trdé, da je nekatere reči šele on do tal pregledal, do dna premislil. Mi Slovenci pa smo zopet pohlevni možički; ko bi Pavliha še enkrat na svet prišel, dejal bi morda še več; zato se ne predrznemo sovjemu sosedu te samoslave ometati, najsi je včasih že tudi neljubezniv proti nam. Znano je, da so slabe, grešne lastnosti nalezljive. Nasproti pa tudi ni niti Platon ni sveti cerkveni očak Avguštin dokazal — vsaj kolikor je nam znano — da ne bi tudi dobre lastnosti, tedaj čednosti in kreposti, take navade imele, da bi prehajale od enega na drugega človeka; temveč človek ima celo tako malo originalnega na sebi, da vse svoje dejanje in nehanje tako obrača, kakor druge vidi. Po tem bi mi sklepali — ne bomo se pa rotili, da je ta naša logika prava — da je že tudi med Slovenci kaj takih natančnežev.

Ti pošteni ljudje bi nas utegnili tedaj pocukati in reči: „Ti, izobražen gospodar mora po stari dobri navadi seznaniti tujca z novimi gosti, ki jih vpelje v svojo hišo. Kako je tedaj to, da se nahajajo v tvoji povesti ljudje in še celo mlada deklica, hči zdravnička, o kateri ne vemo še več, kakor da je na svetu?“

Ko bi se kaj takega primerilo, in posebno od mlajših bralcev se bojimo enakega ometa, ne vemo drugega boljšega izgovora, kakor da rečemo: pisalec ni

od Boga tiste potrebne lastnosti prejel, da bi bil ob enem istem času na vseh krajih. Ako to osebo spremlja, mora ono znemar spustiti; poseganje nazaj pa je morda temu ali onemu prijatelju rednega in pravilnega napredovanja nevšečno. Upati je pa morda oproščenja, če tu popravimo zamudo, kakor se ravno da, namreč da predočimo častitemu bralcu nove goste po njihovi podobi in po značaju.

Venceljeva hči, ki je sedela pri obedu zraven Kvasa in starega gospoda Grašiča, bila je deklica kakih devetnajst let. Bila je v primeri z Manico majhne postave, vendar, kar se zrasti tiče, ne bi ji bil tudi zaviden sodnik mogel nobene nepravilnosti očitati. Malo drobni, okrogli obraz z živim očesom je bil zrcalo vedno veselega srca, kakor je tudi neka gibčnost in lahkota v vsem njenem obnašanju oznanjala veselo, mlado kri, ki svet in ljudi sodi in pozna le od medene plati. Njen oče, gospod Vencelj, kakor v svojem poklicu tako v vseh rečeh praktičen mož, izredil jo je bil po napačnem načelu, da ženska ne sme več vedeti, nego kolikor ravnati potrebuje kot dobra gospodinja, in da zna v omikani družbi vsaj tako govoriti, da se ji ne more nič očitati. Sicer pa je skrbel zanjo kakor za svojo oko in nekateri pravijo, da mož ni bil nikdar bolj pri dobri volji kakor tačas, kadar je kdo njegovo ljubljeno pošteno pohvalil. Ob taki priliki mu je včasih — posebno če je kaj pil popred — beseda ušla, da bo srečen, kdor jo

Kratek pregled uspešnega delovanja SŠK Obir

Slovenski športni klub Obir deluje že nekaj časa. Pred dva letoma pa je SŠK Obir ustanovil tudi sekcijo namizni tenis. Prvič smo Obirčani nastopili kot samostojna sekcija na slovenskem ekipnem namiznoteniškem prvenstvu.

Iz leta v leto je naraščalo in narašča zanimanje za ta šport. Najprej so se člani zbirali pri Kovaču, kjer so tudi nekaj časa trenirali. Potem, ko smo dobili na razpolago prostor v Obirski ljudski šoli, so bili in so še danes treningi tam. Ko je domačin Stanko Haderlap, ki je tedaj igral še za Sele, postal koroški prvak šolarjev, se je v SŠK Obir porodila misel, da bi ustanovili moštvo, ki bi igralo v okviru Koroške namiznoteniške zveze. Že leta 1980/81 smo imeli prve prvenstvene tekme. Tekmovali smo in tekmuje pod imenom SŠK Obir — in ne kot večkrat berete v koroških dnevnikih — pod imenom Eisenkappel. Po prvem delu tekmovalja smo zasedli predzadnje mesto. Toda z intenzivnimi pripravami v počitnicah smo se znatno izboljšali in v končnem rezultatu zasedli odlično 7. mesto.

Zelo dobro smo se odrezali tudi na ekipnem prvenstvu Slovenske športne zveze 1980/81. Naš klub sta zastopali dve moštvi Obir I (Polanšek, Haderlap, Z. Smrtnik in Ojster) ter Obir II (F. J. Smrtnik, V. Smrtnik in F. Smrtnik). Ekipa Obir I je zasedla prvo mesto, moštvo Obir II pa si je z zmago nad Selani priborilo odlično 3. mesto.

Naslov koroškega slovenskega prvaka si je prav tako priboril član SŠK Obirja, Franc Jožef Smrtnik. Tudi mladinskega prvaka je stavil član SŠK Obirja — Zdravko Smrtnik.

Ti rezultati so nam naslednje leto, ko smo igrali prvenstvene tekme v drugem vzhodnem razredu, dali veliko poguma.

Že v prvih treh tekmah smo dokazali, da smo v odličnem razpoloženju. Vse tri tekme smo zmagali z 10:0. Proti Šentlenu smo oddali po nepotrebnem eno točko. Po tej tekmi pa se je nadaljevala pozitivna bilanca vse tja do tekme proti vodečemu moštvu iz Šentvida. V tej odločilni tekmi smo podlegli z 2:8. Edini dve točki za SŠK Obir je dosegel Zdravko Smrtnik.

Zadnjo tekmo so odigrali doma proti Liebenfelsu in smo jo dobili z 6:4.

V jesenski sezoni smo nastopali skoraj vedno z isto postavo — Zdravko Smrtnik, Justin Po-

lanšek in Franc Jožef Smrtnik. Igrala pa sta tudi Vladimir Smrtnik in Gerhard Brumnik. Najboljši igralec Obirja je v jesenskem kolu bil Zdravko Smrtnik, ki je v dvanajstih tekmah izgubil le tri sete, 33 pa jih je zmagal in s tem zasedel v drugem vzhodnem razredu 2. mesto. Franc Jože Smrtnik je zasedel 6., Justin Polanšek pa 15. mesto.

Odličen rezultat pa je dosegel tudi Vladimir Smrtnik na turnirju v Borovljah. Zasedel je 2. mesto. Prvi je postal namiznoteniški prvak šolarjev, Rogačnik.

Seveda pa za vsemi temi uspehi „tiči“ veliko požrtvovalnosti in potrpežljivosti. Od igralcev in tistega, ki tedensko pre-

važna člana SŠK Obir na tekme. Vse to pa seveda tudi veliko stane. Za opremo — loparje, majice, copate — pa morajo skrbeti igralci sami. Naše športno društvo nima sponzorja, kot jih imajo nemški klubi na Koroškem.

Od ustanovitve namiznoteniške sekcije pa vse do danes skrbi za prevoz igralcev in za vse, kar je povezano s tekmovalni dr. Avguštin Brumnik. Ogromno časa žrtvuje za namizni tenis in ne vem, če bi naše moštvo brez njega lahko bilo tako uspešno. Ne gre nam za nobeno slavo ali ugled, temveč gre za gojitev slovenske besede in za pogovor. S tem, da tekmuje širok Koroške, dokazujemo, da Slovenci še živimo. Da pa bomo lahko z našim delom nemoteno nadaljevali, so potrebna denarna sredstva in smo hvaležni za vsako podporo. Seveda pa bi potrebovali tudi trenerja, ki nas bi opozarjal na napake, ki jih delamo in jih skušal z nami popraviti.

2. RAZRED VZHOD

1. ESV St. Veit	13 13 0 0 112:18 26
2. SŠK Obir	13 11 1 1 106:24 23
3. SV Šentlenuart	13 10 2 1 104:26 22
4. Liebenfels	13 9 1 2 84:41 19
5. DSG Borovlje	13 8 1 4 88:42 17

Z Našim tednikom v SCHLADMING

Za svetovno smučarsko prvenstvo je Naš tednik skupno s tovarno smučil ELAN na Brnci in avtobusnim podjetjem LINDE organiziral vožnjo v Schladming!

Avtobusi bodo vozili v nedeljo, 31. januarja 1982 (smuk moških) in v nedeljo, 7. februarja 1982 (slalom moških).

Postaje:

Celovec/glavni kolodvor ob 7. uri
Beljak/glavni kolodvor ob 7.30
Spittal/glavni kolodvor ob 8.00
Šmohor/Hans Gaser Pl. ob 6.00
Čajna/avtobusna postaja ob 6.30
Podklošter/avtobus. post. ob 6.45
Brnca/avtobusna postaja ob 7.00

Cena: 250.— šil. (vsak dobi tudi vetrovko/Allwetterjacke tovarne ELAN) — 190.— šil. (brez vetrovke). Vstopnice za smuk in slalom lahko kupite v avtobusu — stane približno 100.— šil. Otroci plačajo le polovično ceno.

Če se želite peljati v nedeljo z nami, nam to sporočite telefonično do petka, 29. januarja, do 17. ure: Naš tednik, 04222/72565-22. Za 2. vožnjo, t. j. 7. februarja, pa se lahko javite pisмено ali telefonično do najkasneje 5. februarja, do 17. ure.

Iščemo prodajalko za tekstilni in kozmetični oddelek. Pogoji: nemški in slovenski jezik.

Prijave prosimo pisмено na SUPERMARKET Blažej, 9150 Pliberk. (+)

Čenjeni bralci, dragi rojaki!

Kot smo poročali že v prejšnji številki Našega tednika, smo odprli pri Zvezi slovenskih zadrug v Celovcu konto, na katerega lahko prenakazete podporo Slovenskemu atletskemu klubu. Številka konta: 33472, šifra „1000 x 200“.

II. LJUDSKI TEK ZA

Rožanski pokal 1982

v nedeljo, 31. januarja 1982

Štari: ob 10.30

na tekaški stezi v Bilčovsu

Prijave: od 9.30 naprej pri štartu

Prireditelj: SPD „Bilka“

Pod pokroviteljstvom Našega tednika in ELAN Brnca

Naš športni reporter

Jurij Perč

Vsi ljubitelji športa in seveda vsi tekmovalci z veliko radovednostjo čakajo na dneve, ki so za vsakega nekaj izvenrednega, nekaj posebnega. Na svetovnem smučarskem prvenstvu v Schladmingu bodo tekmovalci segali po „zlati kroni“. Biti sve-

ka. Toda, kot se je zgodilo ob takih velikih prireditvah že nešteto krat, je lahko prevelika eforija za tekmovalce bumerang. Zato so se avstrijski smučarji odločili, da se bodo, kolikor bo le mogoče, umaknili „svetovnemu živzavu“.

čeli Kanadčani, Švicarji in drugi kramljati po vzrokih za tak uspeh svojih kolegov-Avstrijcev. Mnenja so, da ni mogoče, da bi bili Avstrijci boljši smučarji od njih. Po njih mnenju, imajo Avstrijci boljši material, ter, da so neavstrijci zapostavljeni — kar seveda ne drži. Konkurenti se bojijo, da bi avstrijski tekmovalci ob svetovnem prvenstvu uporabljali izboljšani, do danes še neznan material.

Smučarsko prvenstvo v Avstriji lahko primerjamo z nogometnim svetovnim prvenstvom v Argentini.

Domačini so tako rekoč prisiljeni, da zmagajo. In v nobeni drugi disciplini ta pritisk ni tako močan, kot ravno pri smuku moških. Letos so Avstrijci zmagali štiri tekmovalci, le dvakrat je bil uspešen neavstrijec — Kanadčan Steave Podborski. Dvakrat je zmagal Weirather in po enkrat sta bila na samem vrhu Resch in Klammer. Zato Avstrija pričakuje ravno v tej disciplini zmago domačinov. Klammer je dejal na vprašanje, ali imajo Avstrijci na domači progi prednost, da ne. „Saj se tudi drugi tekmovalci ravno tako lahko pripravljajo na tekmovalje, kot mi.“ Do nedelje, ko bo šlo za vse ali nič, bodo vsi tekmovalci zdrseli kar osemkrat po „svetovni progi“ in skušati najti najboljšo linijo. Kaj bodo dosegli Avstrijci?

Svetovno prvenstvo: prednost za Avstrijce?

tovni prvak je najvišje odlikovanje, ki ga športnik lahko doseže. Vsak bo dal od sebe vse, kar zmora, toda le eden bo lahko postal prvi. Avstrijci so se na svetovno prvenstvo pripravili še posebej, kot je dejal Kahr, saj je svetovno prvenstvo na „domačih tleh“. Avstrijci imajo s tem tudi gotovo prednost. Če že ne drugega, imajo vsaj moralno podporo tisočih navijačev, ki bodo z velikim pričakovanjem sledili poteku svetovnega prvenstva in čakali v cilju na „avstrijskega svetovnega prva-

Medtem, ko je pri ženskih tekmovalkah v tehničnih disciplinah pravzaprav po logičnosti najboljše že določena, bo smuk moških gotovo še bolj zanimiv. Stock, Klammer, Weirather, Wirnsberger in „rezervist“ Höflehner — vsak od njih lahko postane svetovni prvak. Gotovo pa je konkurenca pri moških smučarjih večja, kot pri tekmovalkah ženskega spola. Po odličnem uspehu zadnjega tekmovalca (smuk moških) v Wengenu, ko so avstrijski tekmovalci zasedli prva štiri mesta, so za-

NAŠ TEDNIK — Lastnik (založnik) in izdajatelj: društvo „Narodni svet koroških Slovencev“, ki ga zastopata predsednik dr. Matevž Grilo in osrednji tajnik Jože Wakounig, Viktringer Ring 26, 9020 Celovec.

Osnovna usmeritev: Naš tednik je glasilo društva „Narodni svet koroških Slovencev“, njegova osnovna usmeritev je določena z namenom društva v smislu § 2 društvenih pravil: Narodni svet zastopa politične, kulturne ter gospodarske pravice in interese Slovencev na Koroškem na podlagi avstrijske ustave, predvsem avstrijske državne pogodbe iz leta 1955 in mednarodnih določil o manjšinski zaščiti.

Uredništvo: Jože Wakounig (glavni urednik), urednika: Janko Kulmesch in Franc Wakounig; Viktringer Ring 26, 9020 Celovec.

Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja, Viktringer Ring 26, 9020 Celovec. NAŠ TEDNIK izhaja vsak četrtek. Naroča se na naslov: „Naš tednik“, Viktringer Ring 26, 9020 Celovec. Telefon uredništva, oglasnega oddelka in uprave: 0 42 22/72 5 65. Naš zastopnik za Jugoslavijo ADIT-DZS, Gradišče 10, 61000 Ljubljana, tel. 22 30 23.

Letna naročnina: Avstrija 180.— šil.; Jugoslavija 260.— din.; ostalo inozemstvo 300.— (550.— šil. zračna pošta).

Naj nihče ne misli, da je ples samo privileg in pravica mladih nog. Slovensko prosvetno društvo „Danica“ je vabilo na plesni tečaj za odrasle — in nad dvajset parov se vsako nedeljo zvečer „pod komando“ učitelja Gregaja Krištofa pridno suče v veliki dvorani Kulturnega doma. Tango, valček, fokstrot, polko in še ostale plesne bodo znali udeleženci, ko bo petnajst plesnih večerov mimo in velja, kar je povedal eden izmed plesalcev: „Pozimi imamo dosti časa, ki ga tako smiselno uporabimo, povrh pa je še plesna sezona.“